

Arrest

**nr. 345 848 van 28 april 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 januari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2025 met referentnummer 126061.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juni 2024 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Met de eerste bestreden beslissing van 21 januari 2025 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard, op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.06.2024 werd ingediend door :

S., A. (R.R.: *)
nationaliteit: Afghanistan
geboren te * op *.1988
adres: *

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 3.07.2012 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 14.03.2013 afgesloten met de beslissing 'weigerig vluchtelingenstatus en weigerig subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Zijn tweede VIB, ingediend op 14.03.2015 werd op 09.10.2015 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS d). Zijn derde VIB, ingediend op 20.10.2015, werd op 18.02.2016 niet in overweging genomen door het CGVS.). Zijn vierde VIB, ingediend op 23.05.2017, werd op 31.08.2017 niet in overweging genomen door het CGVS.). Zijn vijfde VIB, ingediend op 31.01.2018, werd op 19.03.2018 niet in overweging genomen door het CGVS.). Zijn zesde VIB, ingediend op 10.04.2018, werd op 18.05.2018 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS, het beroep hiertegen werd door de RVV verworpen op 6.09.2018. Zijn zevende VIB, ingediend op 3.04.2019, werd op 26.07.2019 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Zijn achtste VIB, ingediend op 14.02.2020, werd op 28.01.2021 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Zijn negende VIB, ingediend op 1.12.2021, werd op 3.03.2022 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS, het beroep hiertegen werd door de RVV verworpen op 20.04.2023. De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 8 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan een maand voor het tweede, 4 maanden voor het derde, iets meer dan 3 maanden voor het vierde, iets minder dan 2 maanden voor het vijfde, iets minder dan 5 maanden voor het zesde, iets minder dan 4 maanden voor het zevende, iets minder dan een jaar voor het achtste, iets minder dan een jaar en 5 maanden voor het negende – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Bovendien geeft het feit dat er een zekere behandelingsperiode is aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart te vrezen voor zijn leven, fysieke integriteit en vrijheid indien hij dient terug te keren naar zijn herkomstland. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven, fysieke integriteit en vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan om van daaruit te verzoeken om de verlenging van zijn verblijf. Het verzoek dient voor de Belgische ambassade in Pakistan ingediend te worden. Betrokkene toont niet aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar Pakistan te reizen en van daar een aanvraag in te dienen. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene stelt dat zijn banden met België inmiddels zo hecht zouden geworden zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken. Uit de voorgelegde getuigenverklaringen blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht zou zijn. Er kan verder worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting

om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de opgebouwde relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en de opgebouwde sociale relaties. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RVV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 24 jaar in Afghanistan heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen feiten van delictuele aard voorhanden zouden zijn die de verwijdering van vertoger van het grondgebied wenselijk maken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene ononderbroken 12 jaar in België verblijft, dat hij zich kan uitdrukken in beide landstalen, dat hij vast werk werd beloofd indien hij over een arbeidskaart zou beschikken, dat hij zich intussen geïntegreerd zou hebben, dat hij getuigenverklaringen voorlegt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op dezelfde dag wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: S., A.
geboortedatum: *.*.1988
geboorteplaats: *
nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft geen kinderen

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de eventuele familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische elementen/documenten voor.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel en een schending van het artikel 8 en artikel 3 EVRM.

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

DE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag o.a. gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- zijn ononderbroken verblijf in België sedert zijn binnenkomst in 2012*

- zijn vrees voor zijn leven en vrijheid bij een mogelijk(gedwongen) terugkeer naar Afghanistan
- zijn duurzame integratie

Al deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Niettemin dient minstens te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Minstens dient te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Eisende van partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

1.1. Gezins - en privéleven

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België.

Tevens blijkt hieruit dat hij geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd en hij alhier zijn leven heeft uitgebouwd en voldoende is geïntegreerd.

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

De motivering van verwerende partij stemt derhalve niet overeen met de stukken van het dossier.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden en het standpunt van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

Eisende partij heeft gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België, meer specifiek sedert 03.07.2012.

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou in zulk geval het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn sociaal en cultureel leven in België heeft uitgebouwd, minstens al ononderbroken sedert 03.07.2012, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 20 EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3 de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het

gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740*).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

1.2. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat bij deze individuele beoordeling in de fout door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Verwerende partij stelt daarnaast in de bestreden beslissing dat de aangehaalde banden met België en de integratie van eisende partij niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Eisende partij is het met deze visie niet eens.

Deze argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij.

Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

De redenering van verwerende partij valt niet samen met de inhoud van het schrijven van eisende partij.

De redenen die eisende partij heeft opgenomen in zijn schrijven, hebben dus betrekking zowel op de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De beslissing van verwerende partij schendt volgens eisende partij dan ook de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel in gegrond.”

2.1.2. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het past om het wettelijk kader ter zake in herinnering te brengen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post

die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

De "*buitengewone omstandigheden*" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Ze moeten klaar en duidelijk worden aangereikt in het kader van de aanvraag, nu de aanvrager de bewijslast draagt. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt op basis van de bekomen stukken te zijn overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder hem om bijkomende inlichtingen te vragen, kan hieruit geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden afgeleid, nu het aan verzoeker toekwam om alle elementen die volgens hem zijn aanvraag in België zouden rechtvaardigen klaar en duidelijk aan te brengen in de aanvraag.

De aanvraag wordt, zoals thans het geval is, onontvankelijk verklaard indien geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Bij de beoordeling van de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot deze vaststelling kon komen, kan geen rekening worden gehouden met elementen die niet reeds in het kader van de aanvraag werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker betoogt dat hij reeds sedert 3 juli 2012 zijn familiaal, sociaal en cultureel leven in België heeft uitgebouwd, dat hij dus effectieve en genestelde banden heeft met België en hier zijn leven heeft opgebouwd, zodat zijn situatie valt onder artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), dat het recht op eerbiediging van een privéleven garandeert. Hij is van oordeel dat deze bepaling werd geschonden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".*

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging. Wél moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn familie- en privéleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt evenwel dat een familie- en privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij heeft ter zake geoordeeld dat uit de voorgelegde getuigenverklaringen niet blijkt dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid en dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven en dat

een tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel meebrengt, nu het een eventuele tijdelijke verwijdering betekent en geen definitieve scheiding met verzoekers sociale contacten. Een dergelijke tijdelijke scheiding kan niet worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Daaraan wordt nog toegevoegd dat verzoeker ruim 24 jaar in Afghanistan heeft verbleven en de opgebouwde banden gezinszins kunnen worden vergeleken met zijn relaties in het land van herkomst.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen waarom daar in zijn geval anders over moet worden gedacht, temeer nu volgens de rechtspraak van het EHRM, staten in beginsel het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker geen argumenten bijbrengt waaruit zou blijken dat de banden die hij hier in België heeft aangegaan van die aard zijn dat ze zelfs geen tijdelijke scheiding zouden kunnen verdragen, zich beperkt tot een herhaling van de elementen van zijn aanvraag en zich verder vergenoegt met een aantal algemeenheden en het aangeven van het feit dat hij het niet eens is met de verwerende partij, maar verder in gebreke blijft om aan te tonen dat zij geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan in het licht van de belangenafweging die haar toekwam uit hoofde van artikel 8 van het EVRM, of dat het resultaat van deze belangenafweging kennelijk onredelijk is.

Verzoeker viseert verder de laatste alinea van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat *“de overige aangehaalde elementen (dat betrokkene ononderbroken 12 jaar in België verblijft, dat hij zich kan uitdrukken in beide landstalen, dat hij vast werk werd beloofd indien hij over een arbeidskaart zou beschikken, dat hij zich intussen geïntegreerd zou hebben, dat hij getuigenverklaringen voorlegt) verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* Hij betoogt dat de elementen van integratie en de aangehaalde banden met België ook werden ingeroepen als buitengewone omstandigheid en dat de wet dit niet uitsluit, zodat de verwerende partij hierover had moeten oordelen.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de bedoelde elementen in principe zowel betrekking kunnen hebben op de buitengewone omstandigheden als op de gegrondheid van de aanvraag. Echter leest hij de bestreden beslissing slechts fragmentarisch. De kwestieuze passage is in wezen de conclusie van wat eraan voorafgaat. Immers, de verwerende partij heeft eerder onderzocht of het privéleven van verzoeker in België van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om zijn aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, *quod non* zoals hiervoor is gebleken. Ook is reeds gebleken dat dit standpunt geen schending van artikel 8 van het EVRM betekent. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, vast te stellen dat de elementen van het privéleven niet verantwoord dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de gegrondheid ervan. Het standpunt van de verwerende partij is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker heeft niet aangetoond waarom daar in zijn geval anders over moet worden gedacht.

Met betrekking tot het geschonden geachte artikel 3 van het EVRM, heeft de verwerende partij geoordeeld als volgt:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Verzoeker betoogt dat hij in zijn land van herkomst niemand meer op wie hij kan terugvallen en op straat zal belanden, wat onmenselijk en vernederend zal zijn.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker dit niet in zijn aanvraag had aangevoerd, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing en evenmin bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont dan ook niet aan

dat de hiervoor geciteerde motivering niet deugdelijk is. Verder moet erop worden gewezen dat verzoeker dit element niet voor de eerste keer kan invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Waar verzoeker tot slot betoogt dat de verwerende partij alle elementen apart heeft beoordeeld, en het geheel van de omstandigheden, waardoor zij een zwaarwichtiger karakter krijgen, heeft genegeerd, toont hij niet aan dat op onwettige, onzorgvuldige, disproportionele of kennelijk onredelijke wijze zou zijn geoordeeld dat de aangehaalde elementen -op zichzelf genomen of in hun samenhang- geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland, zou kunnen worden ingediend. Evenmin is aannemelijk gemaakt dat hierover niet afdoende is gemotiveerd.

2.1.3. Het middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is niet gegrond.

2.2.1. Onder het kopje "MIDDELEN TEGEN HET BEVEL" voert verzoeker nog een tweede middel aan, dat luidt als volgt:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat de motieven opgesomd in dit bevel echter nergens vermeldt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten — enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie."

2.2.2. Verzoeker toont niet aan welke belangenschade hij heeft waar hij betoogt dat het bevel niet motiveert dat het een gevolg is van de eerste bestreden beslissing; uit zijn verzoekschrift blijkt dat hij kennis heeft van beide bestreden beslissingen en zelf aangeeft dat de tweede bestreden beslissing pas werd genomen nadat werd beschikt op de ontvankelijkheid van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling alleen al leidt tot de conclusie dat het middel op dit punt niet kan worden aangenomen.

Verder blijkt uit de beoordeling van het eerste middel dat de eerste bestreden beslissing overeind blijft, en verzoeker geen andere middelonderdelen ontwikkelt ten opzichte van de rechtsgrond en motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit

van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

E. VAN GESTEL, toegevoegd griffier

De toegevoegd griffier, De voorzitter,

E. VAN GESTEL

A. WIJNANTS